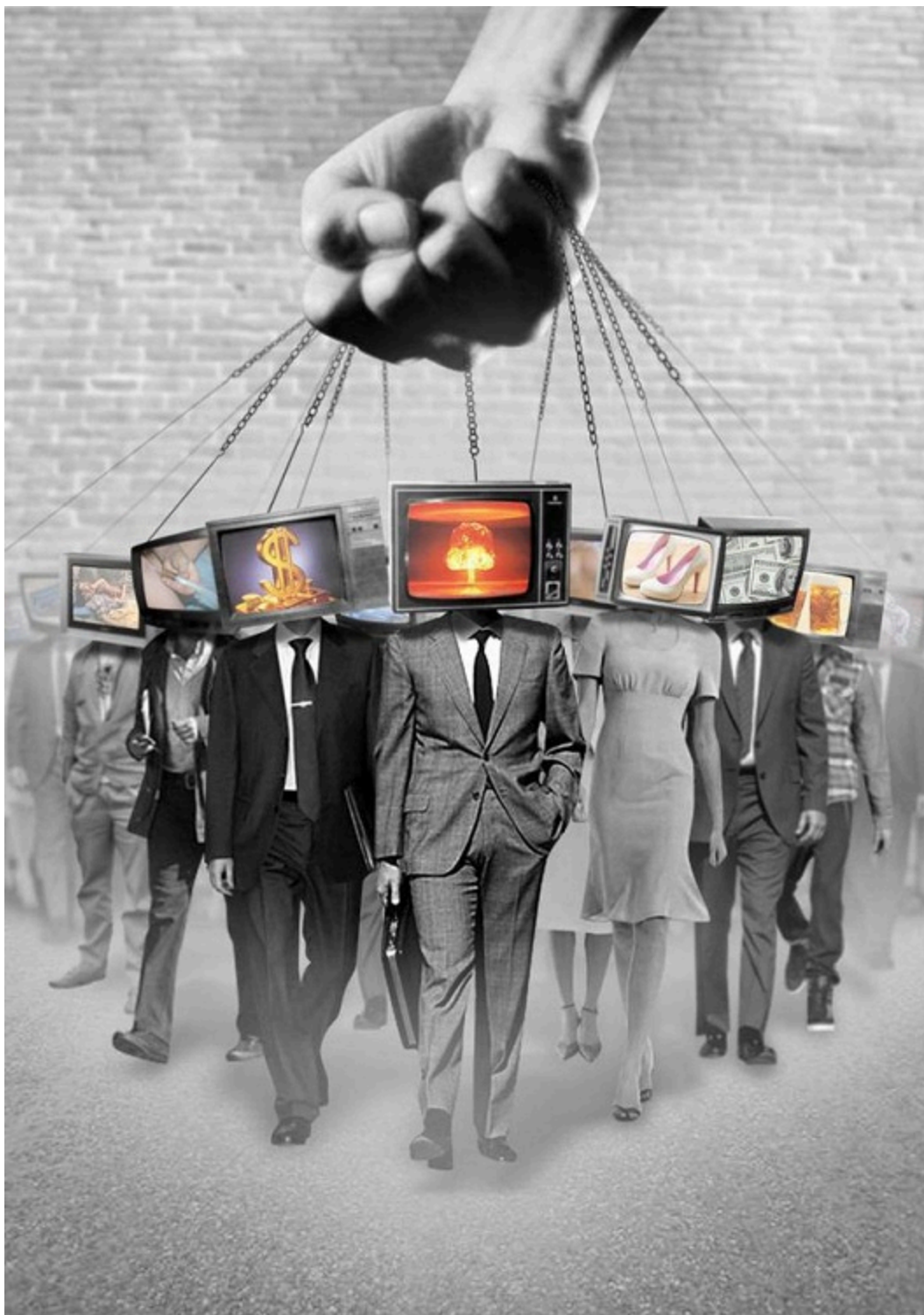

G3P: Pânza de Păianjen care a capturat Omenirea – Prada va muri fericită

🕒 Acum 13 minute 👁 13 Vizualizari 📖 21 Timp de citire

O analiză de Robert W. Malone, publicată pe [Substack](#), și pe care am tradus-o pentru cititorii ActiveNews.

*

„Practic, liderii guvernelor sunt mituiți de liderii de afaceri ca să contrasemneze și să finanțeze amenințări imaginare pentru a genera politici care beneficiază afacerilor conectate la schemă. În esență, monopolurile sau oligo-polurile se formează acolo unde se extrag chirii economice de la populații fără ca acestea să știe. Liderii afacerilor conectate obțin acces la informații din interior cu privire la politicile care urmează și plănuiesc în consecință, împreună cu guvernele, contractele pe care urmează să pună mâna; apoi, își desfășoară schemele de venituri asupra populației.

„Este o fraudă de o magnitudine nemaivăzută până acum. Nimic din toate astea nu ar fi posibil dacă băncile centrale nu ar emite bani fiat, bazați pe datorie. Bănuiesc, de asemenea, că agențiile de informații fac muncă de punere în executare pentru acest grup și îi șantajează pe acei angajați ai guvernelor care nu au conștiință. Fie sunt răsplătiți cu funcții grase când trec în sectorul privat, fie sunt mituiți de-a dreptul.”

Edward Dowd, fost manager la fondul de investiții Blackrock

În multe noastre călătorii și interviuri, una dintre întrebările care ni se adresează cel mai frecvent, într-o formă sau alta, este „cine sunt păpușarii” din spatele propagandei armonizate, din spatele cenzurii, al războiului psihologic, al proastei gestionări a crizei Covid, care iese acum la iveală din umbră, vizibilă pentru toată lumea, în afară de cei care nu vor să vadă.

Cum se face că atât de multe scenarii demonstrabil false și contraproductive nu sunt doar promovate la nivel global, ci, odată apărute, sunt rapid transformate în politici publice acceptate global fără vreo dezbateri sau analiză semnificativă?

Armonizarea repetată, la nivel global, a unor decizii politice proaste nu doar implică, ci necesită centralizarea. Centralizarea procesului decizional la nivel global indică existența unui soi de cabală, organizație sau grup cu destulă putere, avere și influență încât nu doar să pună în executare o campanie de război psihologic armonizată la nivel global, ci să și propage, prompt, decizii de guvernare într-un spectru larg de state despre care se credea până acum că sunt independente, suverane și naționale.

Pornind de la acest tipar repetat de priorități armonizate, de justificări, acțiuni și mesaje citate, se pare că există deja, în sens operațional, funcțional, guverne transnaționale la nivel global (sau regional).

Cum este acest lucru posibil, în sistemul de state naționale autonome care ghidează guvernarea și relațiile internaționale la acest moment?

Sistemul westphalic și-a primit numele de la Pacea de la Westphalia, semnată în 1648, care a pus capăt Războiului de Treizeci de Ani în Europa.

Acest sistem consacră principiul că fiecare stat are suveranitate exclusivă asupra propriului teritoriu și asupra afacerilor sale interne, cu excluderea oricărei puteri externe, și este subiect de drept internațional.

Principiile fundamentale ale sistemului de la Westphalia sunt următoarele:

1. Suveranitatea: fiecare stat are suveranitate asupra propriului teritoriu și afacerilor sale interne, ceea ce înseamnă că nicio putere exterioară nu poate interveni în afacerile sale interne.
2. Integritate teritorială: statele își respectă reciproc integritatea teritorială, ceea ce înseamnă că niciun stat nu poate anexa sau ocupa teritoriul altui stat fără consimțământul acestuia din urmă.
3. Neintervenția: statele nu intervin în afacerile interne ale altui stat, permițând fiecărui stat să-și gestioneze independent problemele interne.
4. Egalitatea: toate statele, indiferent de mărimea, puterea sau bogăția lor, sunt egale și au aceleași drepturi și responsabilități.

Evident, multe dintre aceste principii sunt, funcțional, doar niște aspirații, și, din 1648 încoace, s-au inventat tot felul de „ocolișuri”, militare sau diplomatice, în jurul lor.

Aceste ocolișuri permit statelor naționale sau grupurilor de state naționale alinate care au mai mult teritoriu, putere sau avere să exercite influență asupra celor mai puțin dotate.

Știința politică a venit cu tot felul de termeni care să descrie aceste ocolișuri – colonialism, imperialism, alianțe, *soft power* și hegemonie fiind doar câteva exemple.

Dar toate aceste concepte pornesc de la premisa comună că statul național autonom reprezintă cea mai înaltă formă de structură politică de guvernare. Funcțional vorbind, însă, această premisă nu mai este valabilă.

Amurgul națiunilor

În ciuda succesului parțial al acestor eforturi previzibile de a ocoli principiile fundamentale, sistemul de la Westphalia a ghidat timp de secole structura relațiilor internaționale și a dreptului internațional, stabilind conceptul de stat suveran și principiul neintervenției în afacerile interne.

Acest sistem a fost fundamentul sistemului internațional modern de state suverane și a format modul de interacțiune între state.

Deși, neîndoielnic, un sistem influent, acesta a fost criticat ca profund viciat – poate chiar cel mai prost sistem dintre toate, cu excepția tuturor celor anterioare.

pot recurge la violența pentru a-și atinge scopurile.

Economiști de școală austriacă, precum Murray Rothbard, susțin că anatomia modernă a statului național este fundamental viciată și ar trebui înlocuită cu un sistem de piață liberă și mai anarhic.

Alții observă că ascensiunea guvernantei globale, a corporațiilor transnaționale, a „fondurilor de investiții”, a sindicatelor alinate cu agenda corporațiilor, a organizațiilor de guvernanță globală autonomite în funcții, a instituțiilor internaționale a venit să conteste sistemul de la Westphalia, erodând suveranitatea statelor.

Rețeaua globală

De la Cel de-al Doilea Război Mondial încolo, și mai accelerat în ultimele decade ale secolului XX, s-a dezvoltat un trend de ascensiune a organizațiilor transnaționale foarte puternice financiar, care sunt independente, funcțional, de statele naționale.

Printre exemple se numără organizații cvasi-guvernamentale globale ca Organizația Națiunilor Unite (ONU), Organizația Mondială a Sănătății (OMS), Fondul Monetar Internațional (FMI), Grupul internațional de experți în evoluția climei (Intergovernmental Panel on Climate Change – IPCC) și Organizația Mondială a Comerțului (OMC); organizații non-guvernamentale „filantropice”, precum Gates Foundation și Wellcome Trust; bănci „naționale” adunate în cooperative funcționale de Banca Reglementelor Internaționale; „fonduri de investiții” globale masive, față de care resursele celor mai multor state naționale par infime, cum ar fi Blackrock, State Street, Vanguard, Bank of America și altele de fel; și o varietate de cabale pro-globaliste și de organizații comerciale corporatiste cum ar fi Clubul de la Roma, Atlantic Council, Grupul Bilderberg, Council on Foreign Relations, Aspen Institute for Humanistic Studies și, desigur, World Economic Forum.

Le priesc crizele

Alimentate, la acest început de secol XXI, de o varietate de „crize” financiare, politice, geofizice și medicale, aceste grupuri de experți (*think tanks*) și organizații transnaționale, împreună cu o mână de corporații globalizate majore care le și finanțează majoritatea activităților, au format alianțe care depășesc puterea, influența și resursele financiare ale celor mai multe state naționale, dacă nu chiar a tuturor statelor.

Orice student la economie ori științe politice poate spune că un asemenea dezechilibru de putere nu poate fi susținut.

Noi susținem că vasta serie de eforturi care se fac azi pentru a spori și structura organizațiile de guvernanță globală sunt consecința logică a acestui dezechilibru.

Câtă vreme cele mai dominante dintre aceste diverse entități transnaționale sunt intrinsec corporatiste, este de la sine înțeles că și organizațiile de guvernanță globală acum în ascensiune sunt și ele tot corporatiste.

Rădăcinile totalitare

În secolul XXI, aceste structuri corporatiste politice au ajuns să se bazeze pe modele de calcul și pe algoritmi inteligenței artificiale, hrăniți, în procesul decizional, de baze de date enorme.

Bazele de date caută să identifice și să caracterizeze activitățile și prejudecățile fiecărei ființe umane, practic, precum și toate datele disponibile cu privire la natura lumii – geofizică, resurse, climă, „one health”, energie și orice alți parametri utili.

Toate acestea combinate în algoritmi modelelor de calcul care sunt azi acceptați ca obiect de venerație și au devenit un surogat al adevărurilor măsurabile.

Toate acestea au dat naștere unui proces decizional centralizat, globalizat, arbitrar și capricios, la o scară până acum imposibilă.

Odată ce modelele au fost testate și deciziile la nivel centralizat au fost luate, intră în scenă propaganda, cenzura și tehnologiile moderne ale războiului psihologic, prin diferite mijloace, inclusiv „agențiile de informații” capturate și mass media corporatistă (care este deținută și controlată de aceleași organizații transnaționale) pentru a pune în operă aceste decizii.

Aceasta este structura tehno-totalitarismului modern: o rețea corporatistă întrețesută care controlează și implementează unilateral politicile globalizate, care nu răspunde în fața nimănui și nu recunoaște nicio altă lege în afara propriilor interese și privilegii.

Păianjenul din centrul pânzei

În centrul acestei rețele stau parteneriatele public-privat („Global Public-Private Partnerships” sau GPPP sau G3P).

Prinși ca niște muște în această plasă politică și financiară globală, politicienii, partidele politice, statele naționale îndatorate și chiar și organizațiile și alianțele multinaționale pe bază de tratat, ca NATO sau Uniunea Europeană, trebuie să danseze după cum le cântă G3P.

Global Public-Private Partnerships sunt colaborări structurate între organizații interguvernamentale internaționale, cum ar fi Națiunile Unite, Organizația Mondială a Sănătății, World Economic Forum și companii private pentru a atinge țeluri și obiective comune.

Așa-zisele beneficii care ne sunt de obicei prezentate pentru a justifica G3P sunt:

- Eficiență sporită: G3P poate influența atât sectorul public, cât și pe cel privat pentru a atinge mai eficient scopurile comune.

- Soluții inovative: G3P poate încuraja mai eficient inovația și dezvoltarea de noi soluții pentru a răspunde problemelor globale.

reducându povara financiară asupra guvernelor și crescându eficiența protecției.

- Impact global: G3P poate avea un impact semnificativ asupra dezvoltării globale și a sănătății publice, răspunzând provocărilor care transcend granițele naționale.

Atât Națiunile Unite, cât și Organizația Mondială a Sănătății au încheiat diferite înțelegeri și tratate cu organizații transnaționale, cum ar fi World Economic Forum, și, de regulă, ele nu dezvăluie publicului detaliile de guvernare, finanțare, termene și condiții ale G3P.

Aceste G3P formează o rețea mondială formată din capitaliști „*stakeholder*” și ai lor parteneri.

Alcătuirea rețelei

Această asociere de „*stakeholders*” („persoane interesate” – ori capitaliștii și partenerii lor) include corporațiile globale (printre care și băncile centrale), fundațiile filantropice (adică multimiliardarii „filantropi”), *think tank*-urile politice, guvernele (și agențiile lor), organizațiile non-guvernamentale, instituții academice și științifice pre-selectate, organizații umanitare globale, syndicate muncitorești și alți „lideri de gândire” pre-selectați și ei, inclusiv diferite rețele finanțate, instruite și plasate în poziții influente de programele „*Young Leader*” și „*Young Influencers*” dezvoltate de World Economic Forum.

În modelul actual de [suveranitate națională de tip Westphalia](#), guvernul unei națiuni nu poate să facă lege într-un alt stat național.

Legi picate din cer

Cu toate astea, prin [guvernarea globală](#), G3P creează inițiative politice la nivel global, care se varsă apoi în cascadă asupra populației fiecărei națiuni.

Asta se întâmplă, tipic, printr-un distribuitor intermediar de politici, cum ar fi FMI sau IPCC, după care guvernul național dă caracter obligatoriu acelor politici recomandate, adoptându-le ca lege.

Traectoria politică este stabilită la nivel internațional, prin definirea autorizată a problemelor și soluțiilor prescrise. Odată ce G3P impune consensul internațional, se stabilește cadrul politic.

Partenerii „*stakeholder*” în cadrul G3P colaborează mai departe pentru a dezvolta, implementa și pune în aplicare politicile dorite.

Aceasta este esența „sistemului internațional bazat pe reguli” („*international rules-based system*”).

„Imunitate juridică”

În acest mod, G3P reușesc să controleze multe națiuni în același timp, fără să facă apel la legislație. Abordarea mai are un avantaj, și anume acela că face atacarea în justiție a oricărei decizii luate de partenerii

modelul organizațional al guvernării globale planificate este Uniunea Europeană (UE).

UE a fost pioniera unui sistem în care statele naționale și organele lor de guvernare alese sunt subsidiarele unei organizații super-guvernamentale centralizate, cu sediul la Bruxelles.

Această organizație include un Parlament format din reprezentanți aleși, dar orice recomandări dezvoltate sau „aprobate” în Parlamentul European pot fi răsturnate de Consiliul European, care este format din oficiali numiți, nu aleși, și care acționează în coordonare cu un Președinte, care este numit, formal, de liderii națiunilor, numire „confirmată”, apoi, de Parlamentul European.

Cetățenii UE nu aleg în mod direct nici Consiliul European, nici pe Președintele Uniunii Europene, în condițiile în care autoritatea Consiliului și Președintelui este superioară celei a guvernelor naționale individuale.

Atât Consiliul, cât și Președintele pot, în mod unilateral, să încheie înțelegeri cu corporații și alte organizații supranaționale, cum ar fi G3P, un exemplu fiind contractul încheiat între Consiliul și Președintele UE și Pfizer pentru achiziția de vaccinuri mRNA pentru Covid.

Prin analogie, Organizația Națiunilor Unite, care caută în mod explicit să devină organul de guvernare într-un guvern global, nu este și nu va fi aleasă în mod direct de cetățenii statelor membre ONU și nu va fi răspunzătoarea în fața acestora.

Cu toate astea, în fața G3P, ONU răspunde.

Păianjenul adoră Sănătatea

G3P au fost menționate, tradițional, în contextul sănătății publice – mai exact, în documentele ONU, inclusiv în documente ale agențiilor ONU precum OMS.

Documentul OMS [Connecting for Health](#) (2005), notând ce au însemnat [Millenium Development Goals](#) pentru sănătatea globală, relevă ascensiunea G3P:

„Aceste schimbări au intervenit într-o lume în care așteptările privind rolul guvernelor s-au revizuit: sectorul public nu are nici resursele financiare, nici pe cele instituționale pentru a răspunde provocărilor, astfel că se impune un amestec de resurse publice și private [...]

„Construirea unei culturi globale a securității și cooperării este vitală... Temeliile unei infrastructuri de sănătate globală au fost deja puse. Tehnologiile de informație și comunicare au deschis oportunități pentru schimbare în domeniul sănătății, cu sau fără participarea decidenților politici. [...]

„Guvernele pot crea un mediu încurajator și pot investi în acțiuni, acces și inovație.”

În noua ordine mondială propusă, statele naționale sunt reduse la un rol secundar, de facilitare, și, în loc să-și stabilească politica externă, trebuie să se concentreze exclusiv pe soluționarea problemelor interne de justiție socială și progres tehnologic.

În rolul lor astfel revizuit, statele naționale suverane nu mai sunt cele care decid calea spre viitor.

Decidenții politici tradiționali nu vor mai face politică; agende și politicile vor fi stabilite, la nivel global, de ONU, în cooperare cu partenerii ei G3P.

În acest sistem, guvernele naționale sunt reduse la rolul de a crea mediul necesar pentru înlesnirea operațiunilor ONU și G3P, impunând taxe asupra populației și crescând gradul de îndatorare al guvernelor.

Banii datorați sunt datorați partenerilor majori din G3P. Aceștia nu sunt doar creditori; aceiași parteneri sunt, în același timp, și beneficiarii împrumuturilor.

Ei folosesc această logică circulară, numită, propagandistic, „investiție publică”, pentru a-și crea piețe și a extinde parteneriatele G3P.

Calul troian

„Sănătatea Publică” a servit de cal troian pentru dezvoltarea ecosistemului G3P.

Fenomenul a fost descris și analizat pe scurt într-un editorial publicat în revista academică *Tropical Medicine and International Health* sub titlul [Editorial: Partnership and fragmentation in international health: threat or opportunity?](#) de autorii Kent Buse și Gill Walt de la George Institute of Health.

Editorialul sugerează că structura G3P a venit ca un răspuns la dezamăgirea resimțită față de ONU, în general, ca proiect, combinată cu conștientizarea treptată a faptului că implicarea corporațiilor globale în implementarea politicilor este din ce în ce mai necesară.

Asta corelându-se cu dezvoltarea conceptului de „*multistakeholder capitalism*”, popularizat de Klaus Schwab începând cu anii șaptezeci.

Buse și Walt descriu cum G3P sunt proiectate pentru a înlesni participarea unei noi specii de corporație.

Noi nu vrem profit, noi vă vrem doar binele...

În teorie, aceste noi entități recunosc erorile companiilor de până acum, care întrețineau practici distructive, și, în schimb, își asumă logica acestui „*stakeholder capitalism*”, subliniind obiectivele socialiste, cum ar fi diversitatea, echitatea și incluziunea, mai degrabă decât scopul primar al profitului și rentabilității afacerii.

Această nouă specie de corporații cu conștiință globală ar atinge aceste obiective devenind *partenere* ale birocrățiilor guvernamentale și ale elitei politice pentru a rezolva probleme globale, prezentate, de regulă, drept

Printre exemple, riscurile de boli infecțioase „*One Health*” și schimbarea climatică.

Aceste amenințări sunt definite ca atare de G3P și de oamenii de știință, academicienii și economiștii selectați și finanțați chiar de G3P.

Declarația cheie

Cei doi cercetători, Buse și Walt, au identificat o [declarație cheie](#) făcută la Davos (WEF, 1998) de, pe-atunci, Secretarul General al ONU, Kofi Anan, care marchează tranziția către un model de guvernanță globală bazat pe G3P:

„De când ne-am văzut ultima dată aici, la Davos, Organizația Națiunilor Unite s-a transformat. Ea a trecut printr-o reorganizare completă pe care am descris-o ca o «revoluție tăcută». [...]

„A avut loc o transformare fundamentală. Cândva, Națiunile Unite se ocupa doar cu guvernele. Dar acum știm deja că pacea și prosperitatea nu pot fi realizate fără un parteneriat care să implice guvernele, instituțiile internaționale, comunitatea de afaceri și societatea civilă... Afacerile Națiunilor Unite implică afacerile întregii lumi”.

Buse și Walt susțin că această transformare a semnat apariția unui nou tip de capitalism global, cel *responsabil*. Dar nu aceștia sunt termenii în care multe corporații văd acest aranjament. Nuse și Walt arată de ce G3P a fost o perspectivă atât de dezirabilă pentru giganții globali din domeniul bancar, industrial, financiar și comercial:

„Schimbările de ideologie și tendințe în globalizare au scos în evidență nevoia unei guvernante globale mai stricte, problemă care afectează atât sectorul public, cât și pe cel privat.

„Sugerăm că măcar o parte din susținerea acordată G3P provine din această înțelegere și din dorința, în sânul sectorului privat, de a face parte din procesele de luare a deciziilor de reglementare la nivel global”.

Fără întrebări!

Conflictul de interese este evident. Se așteaptă din partea noastră să acceptăm, pur și simplu, fără întrebări, că aceste corporații globale ar fi dedicate cauzelor de mediu sau umanitare, mai presus decât profitului.

Cumva, trebuie să acceptăm că sistemul G3P de guvernanță globală ne este benefic nouă.

A crede așa ceva necesită un grad considerabil de naivitate. Multe dintre corporațiile „*stakeholder*” asociate G3P au fost condamnate sau ținute public responsabile de corupție și alte infracțiuni, ba chiar și de crime de război.

Clasele politice credule (*ergo*, „*Deep State*”-ul) sunt de acord, în aparentă pasivitate, că acești „parteneri” sunt, într-adevăr, cei care trebuie să stabilească politicile și reglementările globale, precum și prioritățile bugetare.

Poate părea naiv, dar, în realitate, asta este consecința unei corupții la scară largă.

Naivitatea asta este o șaradă. Așa cum mulți academicieni, economiști, istorici și cercetători au arătat, influența corporațiilor, ba chiar dominația lor asupra sistemului politic, este în creștere de generații.

Politicienii aleși sunt de multă vreme parteneri minori în aceste aranjamente.

Odată cu ascensiunea G3P, am asistat la nașterea procesului de formalizare a acestor relații – crearea unei noi ordini mondiale coerente.

Scenariul nu este scris de politicieni; el este livrat lor, în diferite forme, inclusiv prin programul „*Young Leader*” al WEF, iar ei îl fac, apoi, operațional în propriile state naționale.

Guvern și guvernare

Este important să înțelegem diferența dintre „guvern” și „guvernare” în context global.

Pornind de la conceptul de contract social, validat prin mandatele cvasi-democratice, guvernele pretind dreptul de a stabili politici și de a emite legislație.

„Democrațiile” reprezentative occidentale, care, tehnic vorbind, nu sunt deloc democrații, practică un model de guvern național în care reprezentanții aleși formează ramura executivă, care prezintă și, în cele din urmă, pune în lucru legi formulate în termenii cei mai generali.

Procesul este apoi gestionat operațional de o birocrație ne-aleasă, permanentă („Statul administrativ”), care are o libertate considerabilă de a interpreta intențiile legii și în fața căreia sistemul judiciar (tribunalele) se pleacă, având în vedere caracterul lor de experți supremi (în SUA, asta se cheamă „deferința Chevron”, urmare unui precedent al Curții Supreme). Așa cum observa Murray Rothbard în [Anatomy of the State](#), sistemele judiciare ale acestor „democrații” (*ergo*, tribunalele) funcționează întru legitimarea și apărarea statului, iar nu pentru a garanta drepturile și interesele cetățenilor.

Lucrul poate cel mai asemănător cu această formă de guvern național este, la scară internațională, [Adunarea Generală a Națiunilor Unite](#).

Aceasta are o pretenție, foarte aproximativ justificată, de răspundere democratică, și poate adopta rezoluții care, deși nu sunt obligatorii pentru statele membre, pot crea „noi principii” care pot deveni drept internațional când sunt, ulterior, aplicate de Curtea Internațională de Justiție.

Dar acesta nu este un real „guvern global”. ONU nu are autoritatea de a decreta legislație sau de a formula legi. „Principiile” sale nu pot deveni legi decât prin intermediul deciziilor judiciare.

Puterea non-judiciară de a crea legi este rezervată guvernelor, a căror competență în domeniu se întinde, însă, numai în limitele granițelor naționale.

impracticabil.

Având în vedere natura ne-obligatorie a rezoluțiilor ONU și competiția internațională pentru avantaje geopolitice și economice, nu există azi ceva care s-ar putea numi guvern global.

Identitatea națională și culturală sunt și ele luate în calcul. Majoritatea populațiilor nu sunt pregătite pentru un guvern global neales, aflat la distanță. Oamenii își doresc, în general, ca națiunea lor să fie suverană. Doresc ca reprezentanții lor la nivel federal să aibă mai multă răspundere democratică în fața alegătorilor, nu mai puțină.

Minciuna și propaganda

G3P ar vrea, fără dubiu, să conducă lumea, dar nu au capacitatea de a impune un astfel de sistem prin forță. De aceea, au folosit alte mijloace, cum ar fi minciuna și propaganda, pentru a promova noțiunea de guvernanta globală.

Fostul consilier al administrației Carter și fondator al Trilateral Commission, Zbigniew Brzezinski, identifica formula de a face această abordare mai ușor de implementat. În cartea lui, [Between Two Ages: America's Role in the Technetronic Era](#) (1970), el scria:

„Deși obiectivul de a modela o comunitate a națiunilor dezvoltate este mai puțin ambițios decât cel al unui guvern mondial, el este mai accesibil”.

În ultimii 30 de ani, pe măsură ce conceptul de guvernanta globală a evoluat, s-au format nenumărate G3P.

Un punct important de turnură a fost perspectiva WEF cu privire la *guvernanta „multistakeholder”*.

Odată cu publicarea [Everybody's Business: Strengthening International Cooperation in a More Independent World](#) (2010), WEF a schițat elementele guvernantei globale tip „stakeholder” sub forma G3P.

Nimic nu trebuie să miște nereglementat

S-au înființat Consilii ale Agendei Globale care deliberază și sugerează politici pentru, practic, fiecare aspect al vieții noastre. WEF a creat un organ corespunzător de guvernanta globală pentru fiecare aspect al societății.

Nimic nu rămâne neatins: valori, securitate, sănătate publică, servicii sociale, consumul de bunuri și servicii, accesul la apă, hrană, securitate, criminalitatea, drepturile, dezvoltarea sustenabilă și sistemele globale economice, financiar și monetar.

Președintele executiv al WEF, Klaus Schwab, a exprimat clar obiectivele guvernantei globale:

„Obiectivul nostru este de a stimula un proces de gândire strategică printre toți «stakeholders» despre moduri în care instituțiile și aranjamentele internaționale trebuie să fie adaptate la provocările contemporane. [...]

«multistakeholders», pentru a identifica scapări și deficiențe în cooperarea internațională și a formula propuneri specifice de îmbunătățire. [...]

„Aceste discuții au trecut și prin Summit-urile Regionale ale WEF în 2009, precum și prin recenta Adunare anuală din 2010, la Davos-Klosters, unde multe dintre propunerile emergente au fost testate cu miniștri, directorii de corporații, șefii de ONG-uri și sindicate, academicieni de vârf și alți membri ai comunității de la Davos. [...]

„Procesul de Reproiectare Globală a oferit un laborator de lucru informal, sau o piață pentru un număr de idei politice bune și oportunități de parteneriat. [...]

Am căutat să extindem discuțiile despre guvernanta internațională [...] pentru a întreprinde acțiuni mai anticipative și mai coordonate pe întregul spectru al riscurilor care s-au acumulat în sistemul internațional”.

Noul fascism

Logica acestui capitalism „stakeholder” (al „părților interesate”) plasează afacerile în centrul guvernanței globale.

Este o formă adusă la zi, modernizată, de fascism, deghizat sub haina ideologiei și limbajului socialist/marxist.

În 2010, WEF începuse deja procesul de ceea ce au numit „Reproiectare Globală” (*Global Redesign*), care definea provocările internaționale și soluțiile propuse.

Din fericire pentru G3P, aceste propuneri înseamnă mai mult control și mai multe oportunități de parteneriat.

WEF a urmărit să devină vârful de lance al expansiunii acestei guvernante internaționale.

Iată un exemplu. În 2019, guvernul Marii Britanii și-a anunțat parteneriatul cu WEF pentru dezvoltarea afacerilor, economiei și reglementărilor industriale.

Guvernul britanic s-a obligat să susțină mediul de reglementare creat de corporațiile globale, care urmau, așadar, să fie guvernate de aceleași reglementări pe care chiar ele le elaboraseră.

WEF nu are un mandat electoral și niciunul dintre noi nu a avut ocazia să influențeze, ori măcar să pună sub semnul întrebării judecățile sale.

Cu toate acestea, WEF lucrează în parteneriat cu guvernul nostru presupus a fi democratic ales, cu ONU și variate G3P pentru a reproiecta planeta pe care noi trăim.

Sursa: [activenews.ro](https://www.activenews.ro)

Acest eseu încorporează unele analize, referințe și texte aparținând lui Iain Davis, în [What Is the Global Public-Private Partnership](#).

editor